

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Distinct. I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

PETRI LOM-
BARDI, EPISCOPI
PARISIENSIS SEN-
TENTIARVMLI-
BER II.

DE INCARNATIONE VERBI, ALIISQUE
ad hoc spectantibus.

DISTINCT. I.

A

*De unione
naturarum
in Christo
ex parte per-
sonæ assu-
mentis.*

Ga. ut. 4. 8

Joan. 1. 6

Philip. 2.

VM venit igitur plenitudo temporis
(vt ait Apostolus) misit Deus filium
suū, factum de muliere, factum sub
lege, vt eos qui sub lege erant redime-
ret, vt in adoptionem filiorum Dei
reciperemur. Tempus autem plenitudinis dicitur
tempus gratiæ, quod ab aduentu saluatoris exor-
dium sumpsit. Hoc est tempus miserendi, & annus
benignitatis: in q̄ gratia & veritas per Iesum Chri-
stum facta est. Gratia, quia per charitatem imple-
tur quod in lege præcipiebatur: Veritas, quia per
Christi aduentum exhibetur atque perficitur hu-
manæ redemptionis sponsio facta ab antiquo. Fi-
lii ergo missio est ipsa incarnatio. Eo enim missus
est quod in forma hominis mundo visibilis appa-
ruit, de quo supra sufficienter dictum est.

*Quare filius carnem assumpsit, non pater vel spiritus
sanctus.*

B

Psalms. 103.

Diligenter vero annotandum est, quare filius,
non pater, vel spiritus sanctus est incarnatus. So-
lus namq; filius hominem assumpsit. Quod vtq;
congruo ordine, atque alto Dei sapientia fecit cō-
silio: vt Deus qui in sapientia sua mundum condi-
derat, secundū illud. Omnia in sapiētia fecisti do-
mine quæ in cælis sunt, & quæ in terris. restauraret
in

in eadē Hæc est mulier evangelica, quæ accendit lucernam, & drachmam decimā, quæ perdita fuerat, reperit, sapientia scil. patris: quæ testam humane infirmitatis lumine suæ diuinitatis accendit. perditumq; hominē reparauit, nominē regis & imagine insignitum. Ideo etiam fili⁹ missus est, & non pater: quia congruentius mitti debeat qui est ab alio, q̄ qui à nullo est: filius autē à patre est: pater vero à nullo est. Vt n. ait Aug. in libr. de trin. Non n. habet de quo sit. Sicut ergo pater genuit, filius genitus est: ita congrue pater misit, filius missus est. Ab illo n. cōuenienter mittitur verbum Dei, cuius est verbum: Ab alio mittitur, de quo natum est. Mittitur q; genitum est, Pater vero qui misit, à nullo est. Ideoq; pater missus nō est: ne si mitteretur, ab alio esse putaretur. Missus est ergo primo filius, qui à solo patre est: Deinde etiam spiritus sanctus, qui est à patre & filio. Sed filius solus in carne missus est, nō spiritus sanctus; sicut nec pater. Quod ideo factū est, vt qui erat in diuinitate Dei filius, in humanitate fieret hominis filius. Non pater vel spiritus S. carnem induit, ne alius in diuinitate esset filius, alius in humanitate: Et ne idem esset pater & filius si Deus pater de homine nasceretur. Vnde Aug. in Ecclesiasticis dogmatibus. Non pater carnem assumpsit, neque spiritus sanctus, sed filius tantum: vt qui erat in diuinitate Dei filius, ipse fieret in homine hominis filius, ne filii nomen ad alterum trāfiret, qui non esset eterna natiuitate filius. Dei ergo filius, hominis factus est filius, natus secundum veritatem naturæ, ex homine hominis filius: vt veritas geniti non adoptione, non appellatione, sed in vtraque natiuitate filii nomen nascendo haberet vt esset verus Deus, & verus homo vnus filius. Non ergo duos Christos, neque duos filios, sed Deum & hominem vnum filium: quem propterea & vnigenitum dicimus, manētem in duabus sub-

Lib. 4. c. 20.

p. st mediū.

in tom. 3.

Ibid. paul.

superius.

In princip.

Ca. 1. in to. 6.

stantiis, sicut ei naturæ veritas contulit, non confusis naturis neque immixtis sicut Thimotiani volunt, sed societate unitis. Ecce habes quare filius non pater, vel spiritus sanctus carnem assumerit.

Utrum pater vel spiritus sanctus potuerit incarnari, vel possit.

Sivero queritur, Utrum pater vel spiritus S. incarnari potuerit, vel etiam modo possit. Sane responderi possit, & potuisse olim, & posse nunc carnem sumere & hominem fieri, tam patrem, quam Spiritum sanctum. Sicut n. filius homo factus est, ita pater vel spiritus sanctus potuit & potest.

An filius qui tantum carnem accepit, aliquid fecerit quod non pater vel spiritus sanctus. D

Aug. de Trinitate. l. 13. c. 11. in fine.

Sed forte aliqui dicent, Cum indiuisa sint opera Trinit. si filius carnem assumpsit, tunc pater & spiritus S. qui si filius carnem assumpsit, nec hoc fecit pater, vel spiritus S. non omne quod facit filius, facit & pater, & spiritus sanctus. At omnia simul pater & filius, & amborum spiritus pariter & concorditer operantur. Ad quod dicimus, quia nihil operatur filius sine patre & spiritu sancto, sed vna est horum trium operatio indiuisa & indissimilis: & tamen filius, non pater vel Sp. S. carnem assumpsit. Ipsam tamen carnis assumptionem Trinitas operata est, sicut Aug. dicit in li. ad Petrum. Reconciliati sumus per solum filium secundum carnem, sed non soli filio secundum Deitatem. Trinitas enim nos sibi reconciliauit, per hoc quod solum verbum carnem ipsa Trinitas fecit. Trinitas ergo carnis assumptionem fecit, sed verbo, non patri vel spiritui S. Si enim pater sibi, & filius sibi, vel pater filio, & filius patri carnis assumptionem operatus esset, iam non eadem esset operatio vtriusque, sed diuisa. Sed sicut inseparabilis & indiuisa est vnitas substantiæ trium, vt ait Aug. in lib. de Trinit. ita & operatio, non tamē eandem Trinitatem natā de virgine,

1. de Trin. c. 4. in princ.

CRU-

crucifixam & sepultam catholici tractatores docuerunt: sed tantummodo filium. nec eandem trinitatē in specie columbæ descendisse super Iesum; sed tantum Sp. S. nec dixisse eandem de celo. Tu es filius meus: sed tantum patris vocem fuisse ad filium factam, quanuis pater & filius, & spiritus sanctus sicut inseparabiles sunt, ita & inseparabiliter operentur. Hęc & mea fides est, quoniam quidem hęc est catholica fides. Licet ergo solus filius carnem assumpserit, ipsam tamen incarnationem cum patre & spiritu sancto operatus est. Marc. 1. 6

QVARE TOTAM HVMANAM NATVRAM accepit, Et Quid nomine humanitatis vel humane nature intelligendum sit.

DISTINCT. II. A

ET quia in homine tota humana natura vitio corrupta erat, totam assumpsit, id est, animam & carnem, vt totam curaret & sanctificaret. Quod autem humane nature siue humanitatis vocabulo anima & caro intelligi debeant, aperte docet Hieronymus in expositione catholice fidei, dicēs, Sic confitemur in Christo vnam filii esse personā, vt dicamus duas perfectas & integras esse substantias i. deitatis & humanitatis, quæ ex anima continentur & corpore. Ecce aperte ostendit humanitatis nomine animam & corpus intelligi: quæ duo assumpsisse Dei filius intelligitur, vbi hominem siue humanitatē vel humanam naturam accepisse legitur. Errant ergo qui nomine humanitatis nō substantiam, sed proprietatem quādam à qua homo nominatur, significari contēdunt, vbi cūq; humanitas Christi memoratur. Ait n. Ioannes Damasc. Sciendum quidem est, quod deitatis & humanitatis nomen substantiarum, scilicet, naturarum: est representarium. Natura enim nō sic accipitur in Chri-

*Hier. ad Da.**papā in ex-**planatione**symboli to.**170 4.**Lib 3. de Or-**thod. fide, c.**4. ad prins-*

in Chri-